

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 339

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 14 aprilie 2006

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 275 din 21 martie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991 și a prevederilor art. III alin. (1) lit. a) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991	1-3		
Decizia nr. 276 din 21 martie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) și (5) și art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	4-6		
		Decizia nr. 289 din 28 martie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului	6-8
		ACTE ALE COMITETULUI NAȚIONAL PENTRU SITUAȚII DE URGENTĂ	
		4. — Hotărâre privind declararea stării de alertă în județele riverane fluviului Dunărea	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 275

din 21 martie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991 și a prevederilor art. III alin. (1) lit. a) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător

Ion Tiucă — procuror
Irina Loredana Lăpădat — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991 și a prevederilor art. III lit. a) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Mihai Ion în Dosarul nr. 5.692/2005 al Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă.

La apelul nominal, răspunde autorul excepției personal, precum și părțile Gheorghe Dumitru, Elena Radu, Paraschiv Macavei și Lăzărca Stoian, prin avocat, cu delegație la dosar, lipsind celelalte părți. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției solicită admiterea acesteia, susținând, în esență, că prevederile art. 14 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991 contravin dispozițiilor art. 44 din Constituție, deoarece permit reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor fostelor cooperative agricole de producție situate în extravilan, pe sole stabilite de Comisia de aplicare a prevederilor Legii nr. 18/1991 și nu neapărat pe vechile amplasamente. Se mai arată că acest fapt echivalează cu o expropriere abuzivă în interes privat, contravenind dispozițiilor art. 44 alin. (3) și (4) din Legea fundamentală. În ceea ce privește prevederile art. III alin. (1) lit. a) din Legea nr. 169/1997, se susține că acest text de lege încalcă dreptul de proprietate privată, deoarece nu sancționează cu nulitatea absolută titlurile de proprietate eliberate pe alte amplasamente ale terenurilor decât cele inițiale.

Reprezentantul părților Gheorghe Dumitru, Elena Radu, Paraschiv Macavei și Lăzărca Stoian solicită respingerea excepției, arătând că prevederile art. 14 alin. (2) din Legea nr. 18/1991 permite foștilor proprietari să beneficieze de reconstituirea dreptului de proprietate în situația în care aceasta nu mai poate fi realizată pe vechiul amplasament al terenului. Referitor la dispozițiile art. III alin. (1) lit. a) din Legea nr. 169/1997, se arată că acest text de lege reglementează controlul judecătoresc al legalității titlurilor de proprietate emise de Comisia de aplicare a prevederilor Legii nr. 18/1991 și nu contravine dispozițiilor constituționale invocate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate sunt în conformitate cu dispozițiile constituționale privind garantarea dreptului de proprietate privată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 decembrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 5.692/2005, **Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991 și a prevederilor art. III lit. a) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991**, excepție ridicată de Mihai Ion.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele de lege criticate, reglementând posibilitatea atribuirii efective a terenurilor, printr-un act administrativ al Comisiei de aplicare a prevederilor Legii nr. 18/1991, și pe alte amplasamente decât cele inițiale, contravin dispozițiilor art. 44 din Constituție, referitoare la dreptul de proprietate privată.

Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 14 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, și ale art. III alin. (1) lit. a) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 299 din 4 noiembrie 1997, modificat prin titlul V articolul unic pct. 1 din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, potrivit căror:

— Art. 14 alin. (2) din Legea nr. 18/1991: „(2) *Atribuirea efectivă a terenurilor se face, în zona colinară, de regulă, pe vechile amplasamente, iar în zonele de câmpie, pe sole stabilite de comisie și nu neapărat pe vechile amplasamente ale proprietății, în cadrul perimetrelor actuale ale cooperativelor agricole de producție.*”

— Art. III alin. (1) lit. a) din Legea nr. 169/1997: „(1) *Sunt lovite de nulitate absolută, potrivit dispozițiilor legislației civile, aplicabile la data încheierii actului juridic, următoarele acte emise cu încălcarea prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991, Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, și ale prezentei legi:*

a) *actele de reconstituire sau de constituire a dreptului de proprietate, în favoarea persoanelor care nu erau îndreptățite, potrivit legii, la astfel de reconstituiri sau constituiri, cum sunt:*

(i) *actele de reconstituire în favoarea unor persoane care nu au avut niciodată teren în proprietate predat la cooperativa*

agricolă de producție sau la stat sau care nu au moștenit asemenea terenuri;

(ii) actele de reconstituire și constituire în favoarea altor persoane asupra vechilor amplasamente ale foștilor proprietari, solicitate de către aceștia, în termen legal, libere la data solicitării, în baza Legii nr. 18/1991 pentru terenurile intravilane, a Legii nr. 1/2000 și a prezentei legi, precum și actele de constituire pe terenuri scoase din domeniul public în acest scop;

(iii) actele de reconstituire și constituire a dreptului de proprietate în favoarea altor persoane asupra terenurilor proprietarilor care nu au fost înscrși în cooperativa agricolă de producție, nu au predat terenurile statului sau acestea nu au fost preluate de stat prin acte translativ de proprietate;

(iv) actele de reconstituire sau constituire a dreptului de proprietate emise după eliberarea titlului de proprietate fostului proprietar pe vechiul amplasament, transcris în registrele de transcriptiuni și inscripțiuni sau, după caz, intabulat în cartea funciară, precum și actele de înstrăinare efectuate în baza lor;

(v) actele de reconstituire și constituire a dreptului de proprietate în măsura în care au depășit limitele de suprafață stabilite de art. 24 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991;

(vi) actele de reconstituire a dreptului de proprietate asupra unor terenuri forestiere pentru persoanele care nu au deținut anterior în proprietate astfel de terenuri.“

În opinia autorului excepției prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 — dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prevederile art. 14 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991 instituie regula reconstituirii dreptului de proprietate asupra terenurilor fostelor cooperative agricole de producție, situate în extravilan, pe vechile amplasamente, în zona colinară, iar în zonele de câmpie, pe sole stabilite prin decizii ale comisiilor de aplicare a

prevederilor Legii nr. 18/1991, cu respectarea însă a perimetrelor actuale ale fostelor cooperative de producție.

Contrar susținerilor autorului excepției, Curtea constată că textul de lege criticat reprezintă o normă de garantare a proprietății private, iar împrejurarea că reconstituirea dreptului de proprietate se poate face, în zona de câmpie, și pe alt amplasament decât cel inițial, este în deplină conformitate cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua, potrivit căreia conținutul și limitele dreptului de proprietate se stabilesc prin lege.

Curtea constată că invocarea pretensei neconstituționalități a textelor de lege criticate față de dispozițiile constituționale cuprinse în art. 44 alin. (2) teza a doua, referitoare la dobândirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor de către străini și apatrizi, alin. (3) privind exproprierea, alin. (4) cu privire la naționalizare, alin. (5) și (6) referitoare la posibilitatea folosirii subsolului oricărei proprietăți imobiliare de către autoritatea publică și la despăgubirile convenite proprietarului, alin. (7) privind obligația proprietarului de a asigura buna vecinătate și protecția mediului, alin. (8) referitor la imposibilitatea confiscării averii dobândite licit și prezumția dobândirii licite, precum și alin. (9) în legătură cu posibilitatea confiscării bunurilor destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni, nu este relevantă în cauză.

În ceea ce privește art. III alin. (1) lit. a) din Legea nr. 169/1997, Curtea reține că acest text de lege, instituind sancțiunea nulității absolute, potrivit dispozițiilor legislației civile aplicabile la data încheierii actului juridic, printre altele, și în privința actelor de reconstituire sau de constituire a dreptului de proprietate în favoarea persoanelor care nu erau îndreptățite, în condițiile legii, reprezintă consacrarea legală a principiilor constituționale privind garantarea și ocrotirea proprietății private, cuprinse în art. 44 alin. (1) teza întâi și alin. (2) teza întâi din Legea fundamentală.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991 și a prevederilor art. III alin. (1) lit. a) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Mihai Ion în Dosarul nr. 5.692/2005 al Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 martie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Lăpădat

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 276

din 21 martie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) și (5) și art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Irina Loredana Lăpădat	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1) și (5) și ale art. 50 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, excepție invocată de Iohann Ehrman și Michael Ehrman în Dosarul nr. 4.416/2005 al Tribunalului Alba – Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 77D/2006, ce are ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi legale și este invocată de Ioan Ehrman și Katarina Ehrman în Dosarul nr. 4.417/2005 al aceleiași instanțe.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ce fac obiectul dosarelor nr. 76D/2006 și nr. 77D/2006 au conținut identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 77D/2006 la Dosarul nr. 76D/2006, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența instanței de contencios constituțional în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 18 octombrie 2005, pronunțate în dosarele nr. 4.416/2005 și nr. 4.417/2005, **Tribunalul Alba – Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1) și (5) și art. 50 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989.** Excepția a fost invocată de Iohann Ehrman și Michael Ehrman în Dosarul nr. 4.416/2005 al Tribunalului Alba – Secția civilă și de Ioan Ehrman și Katarina Ehrman în Dosarul nr. 4.417/2005 al aceleiași instanțe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, se susține că prevederile art. 22 alin. (1) și (5) din Legea nr. 10/2001 contravin dispozițiilor art. 21 din Constituție, prin limitarea dreptului de a se adresa justiției în vederea solicitării de măsuri reparatorii, în temeiul Legii nr. 10/2001, și prin instituirea caracterului obligatoriu al unei jurisdicții administrative, așa cum este, în opinia autorului excepției, procedura reglementată prin actul normativ criticat.

Se mai arată că prevederile art. 45 alin. (5) încalcă art. 21 alin. (1), (2) și (3) din Legea fundamentală, precum și dreptul constituțional la proprietate, prin limitarea termenului de prescripție a acțiunii în justiție.

Tribunalul Alba – Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate,

raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierilor de sesizare a Curții Constituționale din data de 18 octombrie 2005, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 21 alin. (1) și (5) și art. 50 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 4 aprilie 2005.

Legea nr. 10/2001 a fost modificată și completată prin titlul I cuprins în Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005.

În temeiul art. VII din titlul I al Legii nr. 247/2005, Legea nr. 10/2001 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, astfel încât Curtea constată că, în prezent, în urma renumerotării textelor, art. 21 alin. (1) și (5) a devenit art. 22 alin. (1) și (5), iar art. 50 alin. (5) a devenit art. 45 alin. (5), cu același cuprins, și anume:

— Art. 22 alin. (1) și (5): „(1) *Persoana îndreptățită va notifica în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi persoana juridică deținătoare, solicitând restituirea în natură a imobilului. În cazul în care sunt solicitate mai multe imobile, se va face câte o notificare pentru fiecare imobil. (...)*

(5) *Nerespectarea termenului de 6 luni prevăzut pentru trimiterea notificării atrage pierderea dreptului de a solicita în justiție măsuri reparatorii în natură sau prin echivalent.*“;

— Art. 45 alin. (5): „*Prin derogare de la dreptul comun, indiferent de cauza de nulitate, dreptul la acțiune se prescrie în termen de un an de la data intrării în vigoare a prezentei legi.*“

În opinia autorului excepției, prevederile contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 — *Accesul liber la justiție*, și art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 22 alin. (1) și (5), precum și ale art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală, invocate și în prezenta cauză, și cu o motivare asemănătoare, Curtea respingând în mod constant excepțiile de neconstituționalitate invocate.

Astfel, prin Decizia nr. 21 din 27 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 9 aprilie 2004, Curtea a constatat că prevederile art. 21 alin. (1) și (5) din Legea nr. 10/2001, devenit art. 22 alin. (1) și (5), sunt constituționale, statuând că, prin reglementarea dedusă controlului, legiuitorul a dat expresie competenței sale constituționale de a stabili conținutul și limitele dreptului de proprietate, potrivit art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție.

De asemenea, prin Decizia nr. 427 din 18 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 5 decembrie 2003, analizând compatibilitatea art. 46 alin. (5) din Legea nr. 10/2001, devenit art. 45 alin. (5), cu dispozițiile art. 21 alin. (1) și (2) și art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, Curtea a reținut că textul de lege criticat recunoaște dreptul titularului la exercitarea acțiunii în constatarea nulității absolute a actelor juridice de înstrăinare a imobilelor preluate în mod abuziv și asigură posibilitatea de valorificare a acestuia în cadrul unui termen, impus de rațiuni sociale majore, cum ar fi evitarea unor stări de incertitudine prelungite în ceea ce privește raporturile juridice civile.

În legătură cu pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 44 din Constituție, prin aceeași decizie Curtea, respingând excepția, a statuat că exercitarea prerogativelor dreptului de proprietate nu trebuie absolutizată, iar legiuitorul este îndreptățit să stabilească conținutul și limitele dreptului de proprietate, în temeiul art. 44 alin. (1) teza a doua și art. 136 alin. (5) din Constituție.

În prezenta cauză, autorul excepției mai susține că prevederile art. 22 alin. (5) din Constituție contravin dispozițiilor art. 21 din Legea fundamentală, prin instituirea caracterului obligatoriu al unei jurisdicții administrative, așa cum este, în opinia autorului excepției, procedura reglementată prin actul normativ criticat.

Analizând aceste susțineri, Curtea constată că s-a mai pronunțat anterior asupra constituționalității procedurii notificării instituite prin textul de lege criticat, prin raportare la dispozițiile art. 21 alin. (4) din Legea fundamentală, referitoare la caracterul facultativ și gratuit al jurisdicțiilor administrative. Astfel, prin Decizia nr. 307 din 14 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 666 din 26 iulie 2005, Curtea a reținut că prevederile art. 21 din Legea nr. 10/2001, în prezent art. 22, instituie obligativitatea procedurii administrative prealabile a notificării pentru obținerea reparațiilor în natură sau prin echivalent pe care legea le prevede, și nu o jurisdicție specială administrativă.

Soluțiile pronunțate în deciziile anterior menționate, precum și considerentele ce au stat la baza acestora își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au fost aduse elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) și (5) și art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Iohann Ehrman și Michael Ehrman în Dosarul nr. 4.416/2005 al Tribunalului Alba — Secția civilă și Ioan Ehrman și Katarina Ehrman în Dosarul nr. 4.417/2005 al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 martie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Lăpădat

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 289
din 28 martie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Mihaela Cîrstea	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹ din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Societatea Comercială „BNP Consult” — S.A. din Craiova în Dosarul nr. 2.956/COM/2005 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, având în vedere că instituirea unor termene procedurale este de competența exclusivă a legiuitorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 decembrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 2.956/COM/2005, **Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹ din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului**, excepție ridicată de Societatea Comercială „BNP Consult” — S.A. din Craiova într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva sentinței prin care a fost admisă cererea sa de repunere în termen cu privire la înregistrarea unei creanțe asupra averii debitorului supus procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 și 49 (devenit, în urma revizuirii și republicării Constituției, art. 53).

Se apreciază că textul de lege criticat instituie o procedură legată de un termen rigid, ceea ce contravine accesului liber la justiție și îngreudește nejustificat acest drept. Astfel, în optica autorului excepției, condiționarea accesului liber la justiție, pentru realizarea unui drept, de respectarea unui termen încalcă art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Se mai arată că nici caracterul special al procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995 nu trebuie să influențeze imperativ și irevocabil aspectele privind asigurarea dreptului, întrucât, în caz contrar, ar fi încălcate prevederile art. 53 din Constituție.

Curtea de Apel Pitești – Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În argumentarea acestei opinii, se apreciază că textul de lege criticat nu aduce atingere dreptului părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și nici dreptului la apărare.

Instanța consideră că stabilirea unui termen limită pentru înregistrarea cererii de admitere a creanțelor constituie o garanție a protejării părților împotriva duratei excesive a procedurilor, a asigurării eficienței și credibilității actului de justiție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 77¹ din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 608 din 13 decembrie 1999. Aceste dispoziții au fost introduse prin art. I pct. 70 din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 2 februarie 2002. În urma republicării Legii nr. 64/1995 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, art. 77¹ a devenit art. 107.

Curtea observă că, deși autorul excepției invocă, în mod formal, neconstituționalitatea întregului text criticat, în realitate, astfel cum rezultă din motivarea excepției, acesta se referă numai la dispozițiile art. 107 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din lege, care au următorul cuprins:

„(1) Lichidatorul va trimite o notificare tuturor creditorilor menționați în lista depusă de debitor/administrator, menționată la art. 106 alin. (2) lit. d), debitorului și oficiului registrului comerțului sau, după caz, registrului societăților agricole unde

debitorul este înmatriculat, pentru efectuarea mențiunii. Dispozițiile alin. (2) și (3) ale art. 75 se aplică în mod corespunzător.

(2) Notificarea va cuprinde:

a) termenul-limită pentru înregistrarea cererii de admitere a creanțelor menționate la alin. (3), în vederea întocmirii tabelului suplimentar, care va fi de maximum 45 de zile de la data intrării în faliment, precum și cerințele pentru ca o creanță înregistrată să fie considerată valabilă; [...].“

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Totodată, sunt invocate în susținerea excepției și prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

În esență, autorul excepției apreciază că instituirea unui termen limită pentru înregistrarea cererii de admitere a unor creanțe este de natură a restrânge în mod nejustificat accesul liber la justiție, ceea ce este contrar prevederilor art. 21 și 53 din Constituție.

Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, în acord cu cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, stabilirea unui termen de prescripție, a altor termene sau condiții procedurale nu are semnificația încălcării dreptului de acces liber la justiție. Astfel, Curtea Constituțională, prin Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, a statuat că principiul liberului acces la justiție presupune posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza drepturile procedurale, în formele și în modalitățile instituite de lege.

Totodată Curtea, prin Decizia nr. 427 din 18 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 5 decembrie 2003, a statuat, cu referire la instituția prescripției, în general, și termenele în raport cu care aceasta își produce efectele, că „nu pot fi considerate de natură să îngreudească accesul liber la justiție, finalitatea lor fiind, dimpotrivă, de a-l facilita, prin asigurarea unui climat de ordine, indispensabil exercitării în condiții optime a acestui drept constituțional, prevenindu-se eventualele abuzuri și limitându-se efectele perturbatoare asupra stabilității și securității raporturilor juridice civile“.

Astfel, în speță, Curtea constată că instituirea unui termen limită pentru înregistrarea cererii de admitere a unor creanțe nu este de natură a afecta însăși esența dreptului de acces liber la justiție, cu corolarul său, dreptul la un proces echitabil soluționat într-un termen rezonabil, având în vedere că un astfel de termen constituie o garanție a protejării părților împotriva duratei excesive a procedurilor, a asigurării eficienței și credibilității actului de justiție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Societatea Comercială „BNP Consult” — S.A. din Craiova în Dosarul nr. 2.956/COM/2005 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ. Definitivă și general obligatorie. Pronunțată în ședința publică din data de 28 martie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

ACTE ALE COMITETULUI NAȚIONAL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ
COMITETUL NAȚIONAL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ

De acord
PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

HOTĂRÂRE
privind declararea stării de alertă în județele riverane fluviului Dunărea

Având în vedere situația de urgență creată în unele localități din județele riverane fluviului Dunărea, respectiv Caraș-Severin, Mehedinți, Dolj, Olt, Teleorman, Giurgiu, Călărași, Ialomița, Constanța, Brăila, Galați și Tulcea, datorată importante creșterii a debitelor și depășirii cotelor de inundație și de pericol, în baza prevederilor art. 20 lit. c) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 15/2005,

Comitetul Național pentru Situații de Urgență adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se declară starea de alertă în județele Caraș-Severin, Mehedinți, Dolj, Olt, Teleorman, Giurgiu, Călărași, Ialomița, Constanța, Brăila, Galați și Tulcea începând cu ziua de 14 aprilie 2006.

Art. 2. — Pe timpul aplicării stării de alertă prefectii, în calitate de președinți ai comitetelor județene pentru situații

de urgență, vor pune în aplicare planurile de evacuare, în funcție de evoluția situației operative, în etapa premergătoare stărilor potențiale de pericol în localitățile amenințate.

Președintele Comitetului Național pentru Situații de Urgență,
Vasile Blaga,
ministrul administrației și internelor

București, 14 aprilie 2006.
Nr. 4.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R, IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 115156